

Luk 22,28-34, 3. s. i fastetiden

Det er blitt kveld, det er rett før påske, nærmere bestemt Skjærtorsdag. Jesus feirer det siste måltidet med disiplene. Jo, *vi* er fortsatt i fastetiden, men disse påskedagene som Jesus og disiplene gjennomlevde, er så mettet på innhold at vi stadig kommer tilbake til dem både før og etter påske. Så også i dag, for det er mye som står på spill i våre liv og som påskens hendelser kan kaste lys over. La oss høre det hellige evangeliet som står skrevet hos evangelisten Lukas, i det 22. kapitlet.

Jesus sa: Men det er dere som har blitt hos meg i prøvelsene mine. Og nå overdrar jeg riket til dere, slik som min Far har overdratt det til meg, for at dere skal spise og drikke ved mitt bord i mitt rike og sitte på troner som dommere over Israels tolv stammer. Simon, Simon! Satan har krevd å få sikte dere som hvete. Men jeg ba for deg at din tro ikke måtte svikte. Og når du en gang vender om, da styrk dine brødre!» Peter sa: «Herre, med deg er jeg beredt til å gå både i fengsel og i død.» Men Jesus svarte: «Jeg sier deg, Peter: Før hanen galer i natt, skal du tre ganger ha nektet at du kjenner meg.»

Slik lyder det hellige evangeliet.

Det er mye som står på spill i våre liv. De menneskelige dramaene interesserer meg. De slag som utspiller seg mellom oss som elsker, hater, mistror, tror, satser og taper – de opptar meg fordi det er noe vi alle opplever i større eller mindre grad, også jeg. Det drama som utspiller seg mellom Jesus og disiplene og i særdeleshet Peter, kaster også lys over det som kan skje med deg og meg. Hva handler denne fortellingen om?

Den handler om disipler som skal få et stort ansvar, og en stor belønning. De skal løftes opp til heder og verdighet en vakker dag.

Men ikke uten prøvelser. Og nå er det særlig Peter som blir utfordret. Han skal bli veiet og målt. Vi får innblikk i en dialog mellom Jesus og Satan. Satan har krevd å få sikte Peter som hvete, sier Jesus. Det gir assosiasjoner til Jobs bok hvor Djevelen ber Gud om tillatelse til å teste ut hvor mye den tilsynelatende gudfryktige Job tåler av lidelse, før han mister troen.

Husker dere den fortellingen? Den er verdt å lese. Den sier mye om hvordan vi mennesker møter motgang, sykdom og smerte, og hva det gjør med vår tro. Det er ikke usannsynlig at både

Peter og Jesus har denne fortellingen i tankene. Men Peter er ikke redd for lidelse, han er klar for det meste, til å gå i både fengsel og død med Jesus om så skal være. Vi vet hvordan det gikk. Det visste Jesus også. Han forutså svik og hanegal, selverkjennelse og skam. Peters store nederlag lå rett rundt hjørnet. Det neste døgnet skulle bli hans ildprøve, og han skulle ikke bestå.

Kanskje handler denne fortellingen om overmot, eller *hybris* som det heter med et fint ord: Troen på seg selv, at man kan klare hva som helst, at man kan ordne opp, ikke bare for seg selv eller andre mennesker, men til og med for Gud! Peter var klar til å redde Jesus, intet mindre!

Fastetiden tematiserer på en særlig måte hvordan vår tro blir testet. Satan nevnes i alle dagens tekster. Satan – hvem er det? Guds motstander, den som splitter fellesskap og river vekk vårt håp og vår tro. Paulus fikk også prøvd seg. Han forteller om hvordan han hadde fått «en torn i kjødet,» som vi sa det før, en smerte i kroppen. Han tolket det som noe han var dømt til å bære for å unngå å miste bakkekontakten. Han skulle ikke glemme at han var et menneske, til tross for at han hadde fått et glimt inn i himmelen. Jeg er glad for at Paulus er så ærlig på sin

egen svakhet. Han er også ærlig på at han ikke ble bønnhørt. Til tross for sitt nære forhold til Jesus, til tross for det viktige oppdraget han har fått, får han ingen særbehandling når det gjelder dette strevsomme menneskelivet. Han blir rett og slett ikke helbredet, men må lære seg å leve med de skavankene han har. Slik vi også må.

Og som Peter måtte. Også Peter skal få et ublidt møte med sin egen feighet. Også han skal lære at han ikke er utsett til å redde Jesus. Det er Jesus som skal redde ham. Slik er rollene fordelt i Guds rike: Gud er giveren. Vi er mottakere. Jesus er frelseren. Vi blir frelst.

Det er greit å huske på. Det finnes en del flinke folk her i verden, men det finnes også en grense for vår flinkhet. Ved den grensen møter vi Gud.

Kintsukuroi (eller kintsugi) er en japansk kunstform som betyr «å reparere med gull». Når keramikk knuses, limes delene sammen med gull eller sølv. Filosofien er at den reparerte krukken er både sterkere og vakrere enn den opprinnelige, nettopp fordi sårbarheten er synlig.

Paulus ba om å bli reparert. Det ble han ikke. Jesus trengte ham som det mennesket han var, med sine sår og brister. Men han fikk noe annet. «Min nåde er nok for deg,» var Jesu svar til Paulus. Nåden, det er gullet som limer bitene i det knuste karet sammen. Vi trenger alle å limes. Gud møter oss ved bristepunktet og gir oss nåde. Gud limer oss sammen med gull og gjør oss sterkere og mer brukbare enn vi var, da vi trodde oss hele og usårbare.

Peter fikk et brutalt møte med sitt eget overmote. Jesus advarte ham allerede Skjærtorsdag: «Peter, når du en gang vender om, da styrk dine brødre!» Hva mener Jesus, må Peter vende om? *Trenger* han det, er ikke Peter en som tror allerede? Det er dette som er saken: Peter tror, men han tror først og fremst på seg selv og hva han skal kunne gjøre for Jesus. Peter tror ikke, eller skjønner ikke, at det er Jesus som skal gjøre noe for ham.

Det skjønner han først etterpå, når han ser seg selv som den han her: en som svikter, en som ikke kan redde noen. Det er da Satan kommer på banen for å rive teppet bort under føttene på ham. For Satan har ett eneste mål: Å ta fra oss troen på at vi, tross våre feil, er verdt å elske. Og det er der kampen står: mellom Jesus og Satan, for når Satan sier «Du er ubrukelig»,

sier Jesus «Jeg elsker deg tross alt. Min nåde er nok. Du trenger ikke å kjempe for meg, jeg har vunnet kampen for deg. Du er min.»

Det er mye som står på spill i våre liv. De menneskelige dramaene interesserer meg, de slag som utspiller seg mellom oss som elsker, hater, mistror, tror, satser og taper. Jesu ord til Peter som var så full av overmott, kaster lys over dramaene i eget liv. Peter trodde at det meste avhang av ham selv. Det var *hans* innsats det sto på. Vi tror ofte det er slik: Det er deg og meg det står på. Vi må takle dette strevsomme livet selv. Vi har ingen andre å stole på. Det gjelder å holde maska. Men det er feil. Eksperten i å undergrave vår tro og vårt håp prøver å fortelle oss at det er oss det står på. Men når vi omvender oss, når vi lærer å elske nåden i livet, gullet som limer oss sammen og reparerer oss når vi er knust, da er vi der vi skal være. Styrken vår har vi fra Jesus som limer oss sammen med nåde.

Ære være Faderen og Sønnen og Den hellige Ånd som var, er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet. Amen.